

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา

Academic Writing Problems of Thai Undergraduate Students

อาจารย์ ดร.ธัญนิกันต์ ชัยนตราคม

ภาควิชาสังคมวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่เด็กไทยได้รับการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาล แต่เมื่อนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาก็ยังคงประสบความยากลำบากในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องและคล่องแคล่วทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน งานวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งศึกษาปัญหาอุปสรรคของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษาที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเน้นศึกษาปัญหาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการเป็นหลัก ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากนักศึกษาจำนวน 250 คน และวิเคราะห์ทักษะการเขียนจริงด้วยแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษจากนักศึกษากลุ่มดังกล่าวจำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลคิดว่าทักษะการเขียนเป็นปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับหนึ่ง ตามด้วยทักษะการพูด การฟัง และการอ่าน โดยสาเหตุสำคัญต่อปัญหาทักษะการเขียนนั้นเกิดจากการไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เมื่อวิเคราะห์จากแบบทดสอบการเขียน พบว่าปัญหาส่วนใหญ่เป็นการเรียบเรียงโครงสร้างประโยคไม่ถูกต้อง ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง คำศัพท์ที่จำกัด และขาดความชำนาญในการเรียบเรียงโครงสร้างเรียงความที่ดี แนวทางแก้ไขปัญหาคือควรเพิ่มรายวิชาที่ฝึกฝนการทักษะการเขียน และส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะภาษาอังกฤษ การเขียนเชิงวิชาการ นักศึกษาไทย

Abstract

English is an essential international language that Thai students have been learning since kindergarten. Nevertheless, even university students still have troubles using English correctly and fluently. These troubles include listening, speaking, reading, and writing skills. This research aims to examine problems of Thai undergraduate students in using English by focusing on academic writing. Data was collected through a questionnaire from 250 Thai undergraduate students and through a writing test from the same group for 50 persons. The results revealed that the most important obstacle of using English is a writing skill, followed by speaking, listening, and reading skills. The essential factor causing the writing problem is the lack of using English in daily life. Furthermore, the writing test expressed students' problems of sentence structures, grammar, limited vocabularies, and paragraph structure. Increasing English writing courses and using more English in daily life can be ways to improve the students' English skills.

Keywords: English language problems, English language skills, Academic writing, Thai undergraduate students

บทนำ

ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาสากลภาษาหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในพื้นที่เกือบทุกแห่งในโลก สำหรับการรับภาษาอังกฤษเข้าสู่สังคมไทย อันรวมถึงการรับความรู้และการศึกษาจากต่างชาตินั้น กล่าวได้ว่าเริ่มขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 (Wyatt, 1985: 614) ในขณะนั้น การล่าอาณานิคมของประเทศในแถบทวีปยุโรป เช่น อังกฤษและฝรั่งเศส ได้กลายเป็นภัยคุกคามต่อประเทศในช่วงทศวรรษ 1850 รัชกาลที่ 4 จึงทรงตัดสินพระทัยสร้างความสัมพันธ์อันดีกับประเทศตะวันตกด้วยการเปิดประเทศเพื่อติดต่อค้าขายกับต่างชาติ มีการลงนามสนธิสัญญาเบาว์ริง ซึ่งเป็นข้อตกลงทางการค้ากับประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1855 เช่น การส่งเสริมสินค้าเกษตรกรรม และการส่งเสริมให้กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางการส่งออกสินค้า (Askew, 2002) ผลที่ตามมาจากสนธิสัญญาเบาว์ริงมีหลายด้าน อาทิ มีเรือต่างชาติมาค้าขายมากขึ้น ชาวต่างชาติได้กลายเป็นสินค้าส่งออกตัวหลักเป็นครั้งแรก เกิดสถานทูตและบริษัทเพื่อการค้า มีประชากรอาศัยในเมืองหลวงเพิ่มขึ้น โดยส่วนใหญ่จะอยู่อาศัยและทำงานบริเวณริมฝั่งแม่น้ำ ตึกและสถาปัตยกรรมแบบตะวันตกกลายเป็นสิ่งธรรมดา ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นตามแบบประเทศอาณานิคมอังกฤษและมีทั้งแบบที่ออกแบบเองด้วย

นอกจากนี้ รัชกาลที่ 4 ยังทรงตระหนักว่าในการที่จะให้ประเทศรอดพ้นจากการเป็นเมืองขึ้นได้นั้น ต้องทำให้เมืองไทยมีความทันสมัยขึ้น ส่วนหนึ่งของการทำประเทศให้ทันสมัยทำให้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนสำคัญในการศึกษาแบบใหม่ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาเพื่อใช้ติดต่อกับชาวต่างชาติและเพื่อรับความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจากประเทศตะวันตก มีการให้ชาวต่างชาติ คือ Anna Leonowens มาสอนภาษาอังกฤษให้กับพระราชโอรสและพระราชธิดาในวัง อย่างไรก็ตาม การศึกษาแบบตะวันตกในสมัยรัชกาลที่ 4 ส่วนใหญ่จะจำกัดอยู่แคในหมู่ชนชั้นสูงจนกระทั่งในสมัยของรัชกาลที่ 5 ซึ่งในรัชสมัยนี้ การเปลี่ยนแปลงและการทำประเทศให้ทันสมัยนั้นมุ่งสู่การทำประเทศให้เป็นแบบตะวันตก ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งในการทำให้ประเทศมีความทันสมัยขึ้น โดยเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดทักษะความรู้จากต่างประเทศมาพัฒนาประเทศไทย

ทางด้านสังคมไทยในปัจจุบันนี้ การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อระดับรายได้ อีกทั้งเป็นสิ่งที่ช่วยบรรลุและรักษาตำแหน่งหรือสถานภาพให้แข็งแกร่งทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ (Hewison, 1996: 144) นอกจากนี้ โลกาภิวัตน์และความต้องการในการค้าขายกับต่างชาติที่มีเพิ่มขึ้นยังส่งผลให้ความจำเป็นในการรู้ภาษาที่ใช้ในธุรกิจ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษกลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก และกลายเป็นแนวโน้มสำคัญในสังคมไทยที่ทุกคนต้องเรียนรู้ภาษานี้ (Siriwan, 2001) บุคคลที่สามารถพูดภาษาธุรกิจเหล่านี้ได้คล่องแคล่วจะได้รับโอกาสที่ดีมากกว่าในการสมัครงาน ตำแหน่งงานจำนวนมากในบริษัทชั้นนำต้องการผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับดี นอกจากนี้ ตำแหน่งงานในระดับบริหารหลายตำแหน่งในบริษัทข้ามชาติก็ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง (Cooper and Cooper, 2005: 71) ซึ่งเป็นเพราะตำแหน่งงานหลายตำแหน่งนั้นต้องมีการติดต่อข้ามชาติมากขึ้นตั้งแต่ราวปลายทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา (Bennell and Pearce, 2003) ตำแหน่งงานเช่นนี้ทำให้บุคคลมีโอกาสติดต่อกับชาวต่างชาติและธุรกิจของไทยในระดับนานาชาติมากขึ้น ตำแหน่งการงานเหล่านี้ยังให้รายได้ที่เพิ่มขึ้นซึ่งส่งผลต่อสถานภาพหรือฐานะทางสังคมที่สูงขึ้นตามมามากมาย ยิ่งบุคคลมีรายได้เพิ่มขึ้นก็จะยิ่งทำให้บุคคลนั้นดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างสะดวกสบายยิ่งขึ้น

ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาสำคัญในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ การบิน ความบันเทิง การศึกษา และอินเทอร์เน็ต ภาษาอังกฤษยังเป็นเงื่อนไขประการหนึ่งในการทำงานและการเลื่อนตำแหน่ง บุคคลที่เป็นมืออาชีพในสาขาต่างๆล้วนลงทุนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก (Guo and Beckett, 2007: 117-118) ผลประการหนึ่งของการขยายตัวของภาษาอังกฤษคืออัตราการที่นักศึกษาจำนวนมากขวนขวายหาทักษะความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เช่น จากการเรียนรู้พิเศษตามสถาบันกวดวิชา เป็นต้น ซึ่งไม่เพียงแต่การเรียนรู้ภาษาอังกฤษภายในประเทศเท่านั้น แต่นักศึกษาเหล่านี้ยังหาทักษะความรู้ทางภาษาอังกฤษเพิ่มเติมในต่างประเทศด้วยเช่นกัน เช่น การเรียนคอร์สภาษาอังกฤษระยะสั้นในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน

เป็นต้น ความสำคัญของภาษาอังกฤษนี้ได้ส่งผลให้แนวโน้มการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้นไปในระดับนานาชาติได้กลายเป็นสิ่งสำคัญมากขึ้นตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1980 ไม่เพียงแต่ในประเทศไทยเท่านั้น แต่นักศึกษาหลายหมื่นคนทั้งจากทวีปเอเชีย แอฟริกา และลาตินอเมริกา เดินทางไปรับการศึกษาในประเทศตะวันตกซึ่งมีระบบการศึกษาที่แตกต่างออกไปและมีเทคโนโลยีที่สูงกว่า โดยเชื่อกันว่านักศึกษาเหล่านี้จะนำทักษะความรู้ที่ได้รับจากต่างประเทศไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจและเทคโนโลยีของประเทศตน (Bennell and Pearce, 2003)

นอกจากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าวแล้วนั้น การรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ยังส่งผลให้ทักษะภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นมากขึ้น เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนด้วยกัน (“The working language of ASEAN shall be English.”) (สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ, 2553: 21) อันส่งผลให้การพัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นเพื่อที่บัณฑิตของไทยจะมีคุณภาพทัดเทียมกับบัณฑิตในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน อันจะส่งผลต่อโอกาสในการทำงานของบัณฑิตเหล่านี้ต่อไป จึงกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษจึงเป็นทักษะความรู้ประการหนึ่งที่มีความสำคัญ ซึ่งนักศึกษาไทยควรฝึกฝนให้มีประสิทธิภาพตั้งแต่เยาว์วัย เนื่องจากการมีทักษะทางภาษาที่ดีจะเป็นพื้นฐานความก้าวหน้าในการทำงานในอนาคต

มีงานวิจัยจำนวนมากที่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษและมุ่งศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ประเด็นที่ศึกษานั้น อาทิ การศึกษาปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยทั่วไป (Sawir, 2005; Ferrari and Palladino, 2007; Zhang and Mi, 2010; Khattak *et al*, 2011; Liamputtong, 2011) การศึกษาปัญหาเฉพาะบางทักษะของการใช้ภาษาอังกฤษ (Mousavi and Kashefian-Naeeni, 2011; Pattanapichet and Chinokul, 2011; Phakiti and Li, 2011; Hashemi, Azizinezhad, and Dravishi, 2012) การศึกษาแนวทางปรับปรุงการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Candlin, Bhatia, and Jensen, 2002; Bosuwon and Woodrow, 2009; Boonkit, 2010; Khan and Ali, 2010) และปัจจัยหรือทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Sullivana and Schatz, 2009; Gömleksiz, 2010; Rifai, 2010)

อย่างไรก็ตาม แม้การศึกษาเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษานั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษานักศึกษาในภาพรวมในฐานะนักศึกษาต่างประเทศ (เช่น Sawir, 2005; Zhang and Mi, 2010; Liamputtong, 2011) โดยมีการศึกษานักศึกษาโดยแบ่งตามเชื้อชาติเช่นกัน เช่น การศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศของเด็กชาวอิตาเลียน (Ferrari and Palladino, 2007) การศึกษาผลกระทบของลักษณะประจำชาติของญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Sullivana and Schatz, 2009) และการศึกษาปัญหาด้านการเขียนเชิงวิชาการด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวอิหร่าน (Mousavi and Kashefian-Naeeni, 2011) สำหรับการวิจัยกรณีนักศึกษไทยนั้นยังพบว่ายังมีอยู่จำนวนไม่มาก เช่น การสร้างรายวิชาที่ส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ (Bosuwon and Woodrow, 2009) และความสามารถที่จำเป็นในการพูดสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (Pattanapichet and Chinokul, 2011) จึงกล่าวได้ว่าการศึกษาศาสนาความสามารถทางทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษไทยนั้นยังมีช่องว่างอยู่ ทั้งด้านเชื้อชาติและประเด็นที่ศึกษา

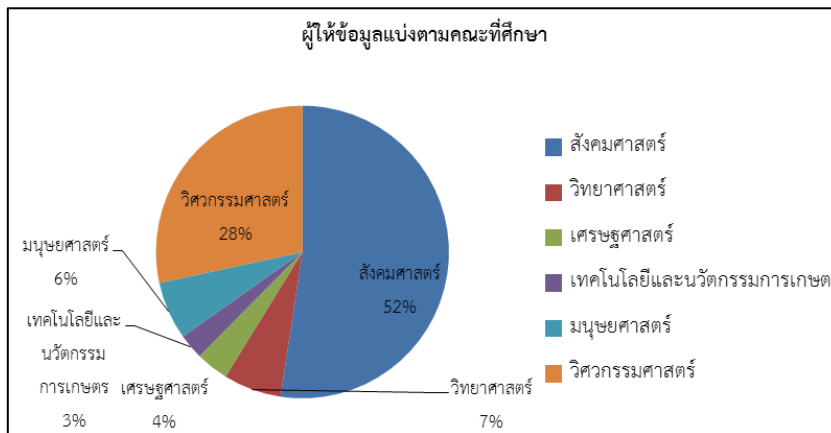
เนื่องด้วยความสำคัญของทักษะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลหลักในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ อีกทั้งยังเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนซึ่งนักศึกษาไทยก็ต้องพัฒนาความสามารถทางทักษะภาษาของตนให้ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยในครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษไทยโดยจะเน้นในระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นระดับการศึกษาอันสำคัญที่นักศึกษามีโอกาสศึกษาหาความรู้ก่อนที่จะก้าวเข้าสู่ชีวิตการทำงาน โดยจะเน้นศึกษาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษไทยในระดับอุดมศึกษาเป็นหลัก เนื่องจากในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในเชิงวิชาการนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความสามารถในการกลั่นกรองความคิดและความรู้ที่มี แล้วจึงนำความคิดนั้นมาเรียบเรียงเป็นผลงานเขียนที่สมบูรณ์ มุ่งศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนและปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษ เพื่อนำเสนอแนวทางในการปรับปรุงประสิทธิภาพการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษไทยต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา
3. เพื่อนำเสนอแนวทางในการปรับปรุงประสิทธิภาพการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสมผสานทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) กลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีซึ่งกำลังศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยไม่ได้เรียนวิชาเอกทางด้านภาษา รวมจำนวน 6 คณะ (ภาพที่ 1) โดยเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลสถิติจากกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 93 คน และหญิงจำนวน 157 คน ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1-4 รวมจำนวน 250 คน จากการสุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษา แต่ได้เรียนหรือกำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยแล้ว และเก็บข้อมูลเจาะลึกจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวอีกจำนวน 50 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่ไม่น้อยหรือมากเกินไปในการตรวจวิเคราะห์ผลการทดสอบภาษาอังกฤษ โดยสุ่มตัวอย่างจากผู้ที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในขณะนั้น ซึ่งเป็นภาคเรียนที่ผู้วิจัยกำลังเก็บข้อมูล ด้วยการทำแบบทดสอบการเขียนเชิงวิชาการด้วยภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ น่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพสูงสุด การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (Participant Observation) เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ให้ ข้อมูลในขณะที่ใช้ภาษาอังกฤษ และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เพื่อศึกษาและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมอัน สืบเนื่องจากการสังเกตการณ์และการทำแบบทดสอบ

ภาพที่ 1 อัตราร้อยละของผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามคณะที่ศึกษา

ผลการวิจัย

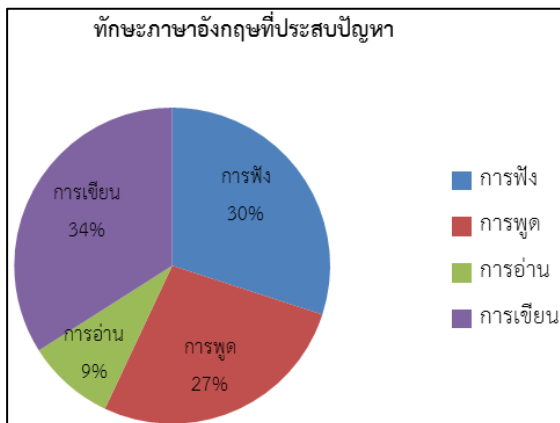
ผลการวิจัยแบ่งได้เป็น 2 ด้าน คือผลการวิจัยที่วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยเสนอเป็นอัตราร้อยละ และผลการวิจัยที่วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์ และการทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษ ซึ่งจะนำเสนอตาม

หัวข้อวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา

ผลการศึกษาข้อมูลด้วยแบบสอบถามด้านทักษะภาษาอังกฤษที่ผู้ให้ข้อมูลประสบปัญหาในการใช้นั้น พบว่าผู้ให้ข้อมูลประสบปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การเขียน (ร้อยละ 34) การฟัง (ร้อยละ 30) การพูด (ร้อยละ 27) และ

การอ่าน (ร้อยละ 9) ตามลำดับ โดยทักษะการเขียนและการฟังเป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลประสบปัญหาสองอันดับแรกในอัตราใกล้เคียงกัน (ภาพที่ 2)

ภาพที่ 2 อัตราร้อยละของทักษะภาษาอังกฤษที่ผู้ให้ข้อมูลประสบปัญหาในการใช้

เมื่อผลการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ให้ข้อมูลนั้นแสดงถึงปัญหาในการเขียนมากที่สุด ผู้วิจัยจึงทำการทดลองกลุ่มย่อย โดยให้ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 50 คนทดลองเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาต่อไปว่าผู้ให้ข้อมูลประสบปัญหาการเขียนซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาดูด้วยแบบสอบถามหรือไม่ และผู้ให้ข้อมูลประสบปัญหาการเขียนอย่างไร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้ให้ข้อมูลมักมีข้อผิดพลาดในการเขียนหลายประการที่คล้ายคลึงกัน สรุปเป็นประเด็นหลักดังนี้

1) ไวยากรณ์

- การใช้กริยาที่แสดงกาลเวลาผิดพลาด เช่น

Life in university is difference from life in school. When I am in school.

ตัวอย่างดังกล่าวควรเป็น “was” ซึ่งแสดงถึงรูปอดีต

- การเลือกใช้หน้าที่ของคำ เช่น

Life in university is difference from life in school.

ตัวอย่างดังกล่าวควรเป็น “different” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์

- การใช้คำบุพบท เช่น

I have go to school early before 8 o'clock.

ตัวอย่างดังกล่าวควรเป็น “to go” เนื่องจากคำกริยา “have” ต้องตามด้วย “to และ กริยาช่อง 1”

เมื่อหมายความถึงความจำเป็นที่ต้องกระทำสิ่งใด

- ความผิดพลาดอื่นๆ เช่น การใช้รูปเอกพจน์หรือพหูพจน์ของประธานและคำกริยาไม่สอดคล้องกัน การใช้ “a” และ “the” ไม่ถูกต้อง และการใช้ตัวอักษรเล็กใหญ่ไม่ถูกต้อง เป็นต้น

2) โครงสร้างการนำเสนอเนื้อหา

ในการทดลองให้ผู้ให้ข้อมูลเขียนเรียงความนั้น พบว่าโดยส่วนใหญ่จะเขียนเนื้อหาไปเรื่อย ๆ โดยขาดการกล่าวนำที่ดี ขาดการนำเสนอแต่ละประเด็นอย่างเป็นลำดับขั้นที่เห็นเด่นชัด และขาดการสรุปที่ดี โดยส่วนใหญ่เป็นการกล่าวซ้ำประโยคเดิม และการไม่สรุปประเด็นสำคัญในตอนท้าย

3) คำศัพท์

ปัญหาในการใช้คำศัพท์ โดยมากจะเป็นการใช้คำศัพท์ขั้นพื้นฐานหรือคำศัพท์ที่ง่าย ไม่ใช่คำศัพท์ที่หลากหลาย การสะกดคำศัพท์ที่ง่ายเหล่านี้ก็ยังมีเขียนไม่ถูกต้องด้วยเช่นกัน

4) เครื่องหมายและคำเชื่อม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ใส่เครื่องหมายอย่างไม่ต้อง เช่น

When it can not function fully. It will cause burn less fat.

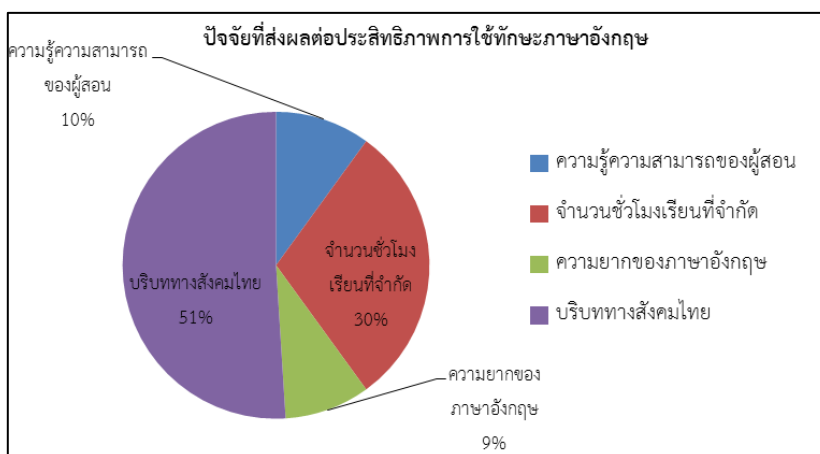
ตัวอย่างดังกล่าวควรใช้ “,” แทน “.” ในประโยคแรก

รวมถึงการไม่ค่อยใส่สันธานหรือคำเชื่อมประโยค เช่น

I feel more adult when I am in university. I can choose subject I want to study, I can come and leave university whenever I want.

ตัวอย่างดังกล่าวควรเพิ่มคำสันธานที่แสดงเหตุผล เช่น “because”

จากตัวอย่างการเขียนที่กล่าวมานั้นแสดงให้เห็นถึงข้อผิดพลาดหลายประการของการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งการใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์อย่างไม่ต้อง รูปแบบการเขียนประโยค เครื่องหมายวรรคตอน คำสันธาน หรือการเรียบเรียงการนำเสนอเนื้อหา ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึกนั้น ผู้ให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าการที่ต้นประสบปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษนั้น (ภาพที่ 3) สาเหตุสำคัญมาจากการที่อยู่ในบริบทของสังคมไทย กล่าวคือ ประเทศไทยใช้ภาษาไทยของตนเป็นภาษาหลัก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เรียนเพิ่มเติมก็จริง แต่ไม่ได้เป็นภาษาที่นักศึกษาใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน คนทั่วไปก็สื่อสารภาษาไทยด้วยกันทั้งนั้น ได้ใช้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อแค่ในห้องเรียนส่งผลให้ไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ

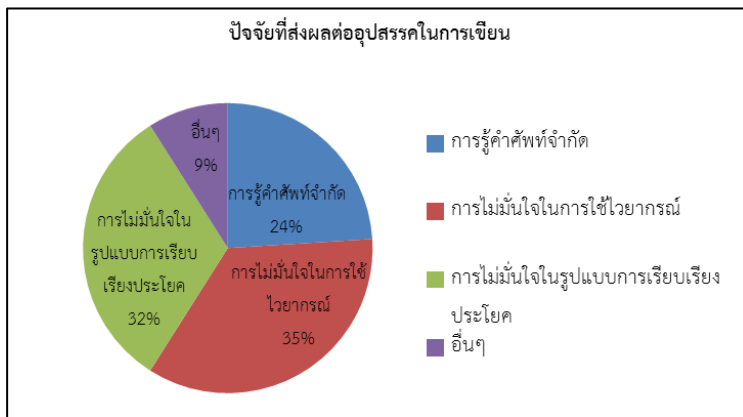

ภาพที่ 3 อัตราร้อยละของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัญหาที่ประสบในการเขียนนั้น พบว่าการเขียนนั้น ต้องใช้ทั้งความรู้หรือมีข้อมูลมากพอในสิ่งที่เขียน ในบางครั้ง งานเขียนก็เป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลต้องแสดงความคิดเห็นหรือวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งล้วนทำให้ ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกกังวลเมื่อต้องนำข้อมูลเหล่านี้มาถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งด้านการใช้ไวยากรณ์ การเขียนเป็นประโยคที่ถูกต้อง การเรียบเรียงเนื้อหาให้เป็นเรียงความที่ดี การใช้คำศัพท์ สำนวน หรือคำเชื่อมต่าง ๆ (ภาพที่ 4) ปัจจัยเหล่านี้ส่งผล

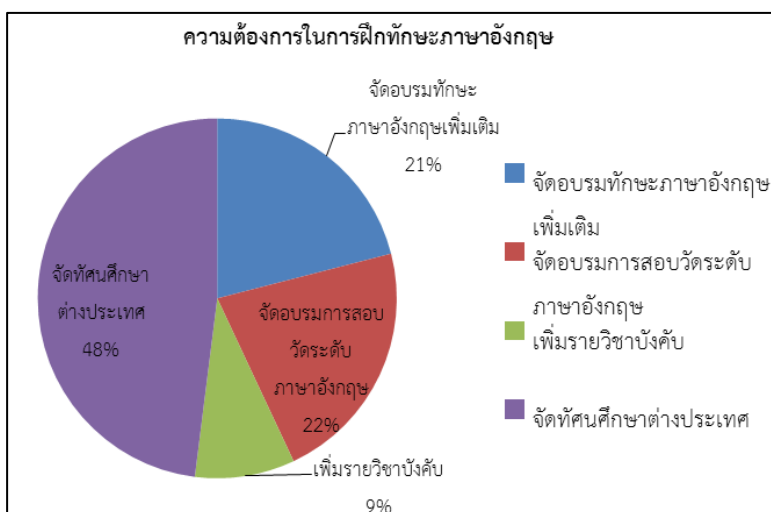
ให้ผู้ให้ข้อมูลคิดว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ยากที่สุดในบรรดาทักษะการสื่อสารทั้งหลาย ซึ่งสอดคล้องกับข้อผิดพลาดที่พบในผลทดสอบการเขียนของผู้ให้ข้อมูล ทั้งนี้ ระดับความผิดพลาดในการเขียนนั้นแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคล

ภาพที่ 4 อัตราร้อยละของปัจจัยที่ส่งผลต่ออุปสรรคในการเขียน

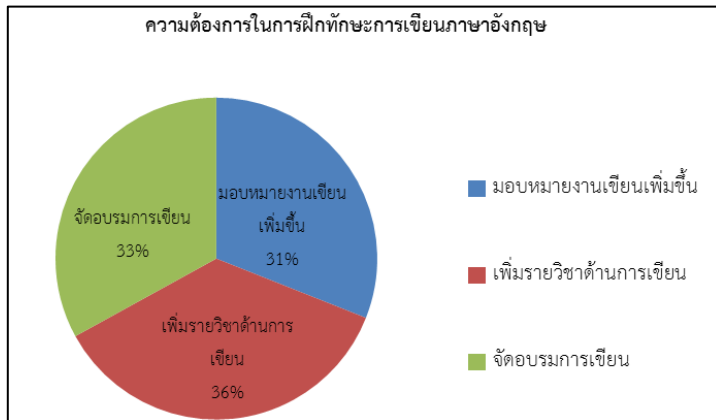
3. แนวทางในการปรับปรุงประสิทธิภาพการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

เมื่อศึกษาทัศนคติของผู้ให้ข้อมูลในด้านแนวทางการปรับปรุงและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษนั้น (ภาพที่ 5) พบว่าผู้ให้ข้อมูลถึงร้อยละ 48 ต้องการให้สถาบันการศึกษาของตนไปทัศนศึกษาที่ต่างประเทศ ด้านความต้องการฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษอื่น ๆ นั้น ผู้ให้ข้อมูลร้อยละ 22 ต้องการให้สถาบันการศึกษาของตนจัดอบรมการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษ (เช่น TOEFL หรือ IELTS) ซึ่งเป็นการวัดความสามารถทางทักษะภาษาอังกฤษของผู้ให้ข้อมูลในระดับสากล อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาต่อทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทยเอง ซึ่งต้องมีการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษด้วย และยังมีผู้ให้ข้อมูลร้อยละ 21 ต้องการให้สถาบันการศึกษาของตนจัดอบรมทักษะภาษาอังกฤษเพิ่มเติมในด้านต่างๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นอกเหนือจากที่เรียนในรายวิชาตามหลักสูตร เมื่อสัมภาษณ์เชิงลึกในประเด็นดังกล่าว พบว่าผู้ให้ข้อมูลคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษแค่ในหลักสูตรของตนเพียงไม่กี่รายวิชานั้น ไม่เพียงพอต่อการนำไปใช้อย่างคล่องแคล่วในอนาคตได้ หากมีการจัดอบรมภาษาอังกฤษเสริมขึ้นก็น่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจอยากพัฒนาความสามารถของตนเอง สำหรับผู้ให้ข้อมูลที่เหลืออีกร้อยละ 9 นั้นต้องการให้มีรายวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรเพิ่มขึ้น เพื่อจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการฝึกฝนภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5 อัตราร้อยละของความต้องการในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ

ตามที่ได้ให้ข้อมูลคิดว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่เป็นปัญหาในการใช้มากเป็นอันดับหนึ่งในบรรดาทักษะการสื่อสารอื่น ๆ นั้น เมื่อศึกษาความต้องการของผู้ให้ข้อมูลในการฝึกฝนปรับปรุงทักษะการเขียนนี้ (ภาพที่ 6) พบว่าผู้ให้ข้อมูลถึงร้อยละ 36 ต้องการให้ทางสถาบันการศึกษาเพิ่มรายวิชาในหลักสูตรที่มีการใช้หรือสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการฝึกฝนการเขียนให้มีความชำนาญมากขึ้น นอกเหนือจากในรายวิชาของหลักสูตรแล้ว ผู้ให้ข้อมูลถึงร้อยละ 33 ต้องการให้ทางสถาบันการศึกษาของตนจัดอบรมการเขียนภาษาอังกฤษ และผู้ให้ข้อมูลถึงร้อยละ 31 คิดว่าอาจารย์ผู้สอนควรมอบหมายงานเขียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ภาพที่ 6 อัตราร้อยละของความต้องการในการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

สรุปและอภิปรายผล

ด้วยภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาหลักที่ประชาชนทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสารข้ามชาติ อีกทั้งยังเป็นภาษาหลักในการติดต่อระหว่างสมาชิกประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญที่แฝงอยู่ในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรา ทั้งด้านการรับข่าวสาร ความบันเทิง หรือแม้แต่การศึกษาด้วยเช่นกัน ซึ่งรวมอยู่ในรายวิชาของหลักสูตร ในเนื้อหาที่เล่าเรียน ในงานที่นักศึกษาได้รับมอบหมาย หรือในหนังสืออ่านประกอบ การมีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีจึงเป็นพื้นฐานและเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้บุคคลนั้นมีโอกาสเจริญก้าวหน้าทางการทำงาน อย่างไรก็ตาม ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่นักศึกษาไทยยังไม่สามารถใช้ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ซึ่งอาจดูได้จากการที่ผลการเรียนยังไม่อยู่ในระดับดีหรือดีมากกันทุกคน การมีสถาบันกวดวิชาภาษาอังกฤษเกิดขึ้นมากมาย หรือการมีโปรแกรมเรียนภาษาอังกฤษในต่างประเทศซึ่งมีเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน งานวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งศึกษาปัญหาอุปสรรคการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในระดับปริญญาตรี เพื่อหาแนวทางปรับปรุงให้นักศึกษาไทยสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการศึกษาพบว่าภาษาอังกฤษยังเป็นสิ่งที่นักศึกษาไทยประสบปัญหาในการใช้ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Mousavi and Kashefian-Naeeni (2011) และ Phakiti and Li (2011) โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการเขียน ซึ่งพบว่าปัญหาส่วนใหญ่เป็นการเรียบเรียงโครงสร้างประโยคไม่ถูกต้อง การใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง ความรู้ในคำศัพท์ที่จำกัด และการขาดความชำนาญในการเรียบเรียงโครงสร้างเรียงความที่ดี ถึงแม้ว่านักศึกษาส่วนหนึ่งจะใช้ภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างดี มีข้อผิดพลาดน้อย แต่นักศึกษาอีกส่วนหนึ่งกลับมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่มาก กล่าวโดยสรุปได้ว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวนมากในปัจจุบันนั้น ไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ดีพอสำหรับการเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยกันทุกคน เมื่อพื้นฐานไม่ดีจึงส่งผลให้การเรียนรู้ขั้นสูงในระดับมหาวิทยาลัยนั้นเป็นไปอย่างยากลำบาก ทั้งต่อตัวผู้เรียนและต่อตัวผู้สอน ซึ่งแทนที่ผู้สอนจะสามารถชี้แนะให้ผู้เรียนนำพื้นฐานเบื้องต้นของภาษาอังกฤษที่เรียนรู้อยู่มาในระดับมัธยมศึกษา เช่น ความรู้ด้านไวยากรณ์ การแต่งประโยค หรือโครงสร้างการเขียนเรียงความที่ดี เพื่อนำมาใช้ในเชิงมาประยุกต์ต่อยอดในระดับมหาวิทยาลัย เช่น การอ่านและการเขียนงานวิจัย การวิเคราะห์และสรุป

เนื้อหาจากตำราภาษาอังกฤษ การเขียนรายงาน หรือการเขียนวิทยานิพนธ์เมื่อศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา ผู้ให้ข้อมูลโดยรวมตระหนักถึงจุดอ่อนของการใช้ภาษาอังกฤษของตน และมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนด้วยการฝึกฝนเพิ่มขึ้น ซึ่งผู้ให้ข้อมูลร้อยละ 48 ต้องการที่จะไปทัศนศึกษาต่างประเทศ หรือกล่าวได้ว่าต้องการประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษ ความต้องการนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ (ภาพประกอบที่ 3) ซึ่งผู้ให้ข้อมูลถึงร้อยละ 51 คิดว่าการอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมของสังคมไทยทำให้ไม่ค่อยมีโอกาสในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากนัก จึงส่งผลให้เกิดความต้องการให้มีโอกาสไปฝึกประสบการณ์ในต่างประเทศโดยตรง สำหรับความต้องการในการปรับปรุงทักษะการเขียนนั้น ผู้ให้ข้อมูลต้องการพัฒนาตนด้วยการเสนอให้มีการเพิ่มรายวิชาที่ฝึกฝนการทักษะการเขียน การจัดอบรมภาษาอังกฤษ ตลอดจนการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษา

1.1 ควรวางพื้นฐานทักษะภาษาอังกฤษที่ดีตั้งแต่ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เพื่อที่นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานได้อย่างชำนาญและถูกต้องตั้งแต่เยาว์วัย

1.2 มหาวิทยาลัยควรเพิ่มรายวิชาภาษาอังกฤษ หรือส่งเสริมการใช้สื่อหรือตำราภาษาอังกฤษในทุกรายวิชา เพื่อให้ นักศึกษาได้เรียนรู้และฝึกฝนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ และตรงตามศาสตร์สาขาที่ตนศึกษา

1.3 มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมให้นักศึกษาเดินทางแลกเปลี่ยนการศึกษา เดินทางไปศึกษาต่อในต่างประเทศ หรือส่งเสริมให้นักศึกษาต่างชาติเข้ามาแลกเปลี่ยนการศึกษาร่วมกับนักศึกษาไทย เพื่อเพิ่มโอกาสในการพบปะและติดต่อกับชาวต่างชาติ อันจะเป็นการเสริมให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

1.4 มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมให้นักศึกษาได้รับการอบรมการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษในระดับสากลอันจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อ เช่น TOEFL และ IELTS

1.5 ควรเชิญอาจารย์ชาวต่างชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษาอังกฤษมาสอนนักศึกษา เพื่อที่นักศึกษาจะได้กล้าสื่อสารกับชาวต่างชาติ และได้ฝึกภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาอย่างถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาในครั้งนี้ศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษหลายด้านด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้ล้วนมาจากพื้นฐานทางการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา การศึกษาในอนาคตจึงไม่ควรศึกษาแค่ปัญหาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี แต่ควรศึกษาประสิทธิภาพหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เพื่อนำไปสู่การนำเสนอแนวทางการปรับปรุงแก้ไขแนวทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับพื้นฐาน ซึ่งจะมีประโยชน์และเป็นการปูพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ดีแก่นักศึกษาตั้งแต่ต้น

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยจากเงินรายได้

คณะสังคมศาสตร์ ประจำปี 2555 ในการทำวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ (2553). ยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558. กรุงเทพฯ: บางกอกบลู๊อก.

Askew, M. (2002). **Bangkok: Place, Practice and Representation**. London: Routledge.

Bennell, P. & Pearce, T. (2003). The Internationalisation of Higher Education: Exporting Education to Developing and Transitional Economies. **International Journal of Educational Development**, 23, 215-232.

Bosuwon, T. & Woodrow, L. (2009). Developing a Problem-Based Course Based on Needs Analysis to Enhance English Reading Ability of Thai Undergraduate Students. **Journal of Language Teaching and Research**, 40(1), 42-64.

Candlin, C. N., Bhatiq, V. K., & Jensen, C. H. (2002). Developing Legal Writing Materials for English Second Language Learners: Problems and Perspectives. **English for Specific Purposes**, 21(4), 299-320.

Cooper, R. & Cooper, N. (2005). **Culture Shock! A Survival Guide to Customs and Etiquette: Thailand**. Singapore: Marshall Cavendish Editions.

Ferrari, M. & Palladino, P. (2007). Foreign Language Learning Difficulties in Italian Children: Are They Associated with Other Learning Difficulties?. **Journal of Learning Disabilities**, 40(3), 256-269.

Guo, Y. and Beckett, G, H. (2007). The Hegemony of English as a Global Language: Reclaiming Local Knowledge and Culture in China. **Convergence**, 40(1/2), 117-132.

Hewison, K. (1996). Emerging Social Focus in Thailand: New Political and Economic Roles. in R. Robinson & D. S. G. Goodman (Eds.), **The New Rich in Asia: Mobile Phones, McDonalds and Middle-class Revolution** (pp. 137-160). London: Routledge.

Pattanapichet, F. & Chinokul, S. (2011). Competencies Needed in Oral Communication in English among Thai Undergraduate Public Relations Students: A Substantial Gap between Expectations and Reality. **Journal of Language Teaching and Research**, 42(2), 187-202.

Phakiti, A. & Li, L. (2011). General Academic Difficulties and Reading and Writing Difficulties among Asian ESL Postgraduate Students in TESOL at an Australian University. **Journal of Language Teaching and Research**, 42(3), 227-264.

Siriwan, A. (Ed.). (2001). **Thailand in Brief**. Bangkok: Paper House Limited Partnership.

Sullivana, N. & Schatz, R. (2009). Effects of Japanese National Identification on Attitudes toward Learning English and Self-assessed English Proficiency. **International Journal of Intercultural Relations**, 33(6), 486-497.

เอกสารอ้างอิง

Wyatt, D. K. (1985). **The Beginnings of Modern Education in Thailand, 1868-1910 PT.2**. Michigan: University Microfilms International.

Zhang, Y. & Mi, Y. (2010). Another Look at the Language Difficulties of International Students. **Journal of Studies in International Education**, 14(4), 371-388.